

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Από τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρα. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

«Ἀναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου
ἐκδ. Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κατακρίσις τῶν μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου. — Διὰ τί δὲν ἐγράψαμεν κατὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Πάλλη. — Διὰ τὴν μετὰ τῆς «Ἀκροπόλεως» συνέντευξίν μας. — Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. — Τὸ Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Ἡ ΚΑΤΑΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος, συνελοῦσα πρὸς συζήτησιν καὶ διάσκεψιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀπλοελληνικῶν τοῦ Εὐαγγελίου μεταφράσεων, ἐξέδωκε τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν αὐτῆς, δι' ἧς ἀπαγορεύει, ἀποδοκιμάζει καὶ κατακρίνει πᾶσαν μετάφρασιν τοῦ πρωτοτύπου Κειμένου. Ἐπειδὴ τῶν πιστῶν καὶ πειθαρχούντων Χριστιανῶν καθήκον ἱερώτατον εἶνε νὰ συμμορφώνωνται πρὸς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς πατρικὰς προτροπὰς τῆς Ἐκκλησίας τῶν, δὲν δύναται νὰ ᾔη πλεονζήτημα, ὅτι πάντες ὀφείλομεν νὰ τηρήσωμεν εὐλαβῶς τὴν ρηθείσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος ἱεράρχας καὶ τὴν ἐπισκοπικὴν ἐπιτροπὴν Μεσσηνίας.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος στερρῶς προσκειμένη τοῖς πατροπαράδοτοις θεσμοῖς καὶ τῇ ἀρχῇθεν ὁμοφωνίᾳ καὶ διὰ τῶν αἰώνων ἀπαρασκεύτῃ μέχρι νῦν γνώμῃ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, φύλαξ δὲ ἀγρυπνός τῶν ἱερῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, τῆς ἐτέρας ταύτης διαυγοῦς καὶ ζωηροῦ πηγῆς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὧν τὴν τήρησιν ἐνεπιστεύθησαν αὕτῃ οἱ τε ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ καὶ οἱ πολιτικοὶ νόμοι, ἀπακροῦει καὶ ἀποδοκιμάζει καὶ κατακρίνει ὡς βέβηλον πᾶσαν διὰ μεταφράσεως ἀλλοίωσιν ἢ μεταβολὴν τοῦ πρωτοτύπου κειμένου τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, οὐ μόνον ὡς περιττήν,

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκθεσμον καὶ συντελοῦσαν εἰς σκανδαλισμὸν μὲν τῶν συνειδήσεων, στρέβλωσιν δὲ τῶν θείων αὐτοῦ ἐννοιῶν καὶ διδασμάτων.

Ἐντέλλεται, δ' ὑμῖν, καὶ δι' ὑμῶν παντὶ τῷ κλήρῳ, ἵνα ἐξ ὀνόματος αὐτῆς συνιστᾷτε πάντοτε τῇ καθ' ὑμᾶς ποιμνίᾳ διὰ πατρικῶν νοουθεσιῶν καὶ προτροπῶν, ὅπως μηδεὶς μηδέποτε ἀναγινώσκῃ μετάφρασιν οἰανδήποτε τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἀπηγορευμένην καὶ καταδικασμένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Τῆς παρούσης ἀποστέλλονται ὑμῖν ἱκανὰ ἀντίτυπα, ὅπως διανεμηθῶσι τοῖς ὑπ' ὑμᾶς κληρικοῖς ἀναγνωσθῶσι δ' εὐκρινῶς καὶ ἐπ' Ἐκκλησίας.

Ἀπεφασίσθη μὲν τῇ ἐβδόμῃ καὶ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐξεδόθη δὲ τῇ ἐβδόμῃ Νοεμβρίου αὐτηρίου ἔτους 1901, ἐν Ἀθήναις.

Ὁ Ἀθηνῶν **Προκόπιος** πρόεδρος
Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἀνδρου **Μεθόδιος**
Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν **Ἀρσένιος**
Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας **Νεόφυτος**
Ὁ Παροναξίας **Γρηγόριος**

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΓΡΑΨΑΜΕΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΛΛΗ

Ὅτε μᾶς ἠρώτησεν ἡ «Ἀκρόπολις» διὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ζήτημα περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀλεξ. Πάλλη δὲν μᾶς εἰσέε, διότι καὶ αὕτῃ ἡ ἰδίᾳ εἶχεν ἀποκηρύξει καὶ καταδικάσει αὐτήν, κανεὶς δὲ πλέον δὲν ὑπῆρχεν ὁ συνήγορός της. Καὶ ἐπειδὴ εἰς συνεντεύξεις δημοσιογραφικὰς δὲν ἀπαντᾷ τις θπου δὲν ἐρωτᾶται, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ ἐξαιρέσις εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ἰδικὴν μας.

Θέλουν όμως μερικοί να μάθουν, διατί εις τὴν «Ἀνάπλασιν» δὲν ἐγράψαμεν κατὰ τῆς Παλλείου μεταφράσεως.

Ἀπαντῶμεν.

Ὅτε ἡ μετάφρασις ἐκείνη ἐδημοσιεύετο, περιωδεύομεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἀλλὰ δὲν ἦτο κυρίως αὐτὸς τῆς σιωπῆς μας ὁ λόγος. Ἀλλὰ ποῖος;

Ἀκούσατε.

Εἰς τόσα ἄλλα ζητήματα τόσας φορές ἐκραυγάζαμεν, καὶ κατήγγελλαμεν, καὶ διεμαρτυρήθημεν, καὶ ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἔννομον ἐξέγερσιν καὶ διαμαρτυρίαν τῆς δημοσιογραφίας, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων τῆς χώρας ἡμῶν. Πάντοτε ὅμως ἀπειμείναμεν μόνοι, καὶ ἂν δ' ἐγένετο ἐνίοτε κίνησις τις, εἰς τὴν γένεσιν τῆς ἐπηκολούθησεν ἐν ἀκαρεῖ ὁ θάνατός τῆς.

Ἄς ἀριθμῶμεν ἐπὶ **δεκατέσσαρα** ἔτη διαμαρτυρίαι κατὰ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ὅποιοι, μισθοδοτούμενοι ἀπὸ τοὺς ἐλληνικοὺς ἰδρυτάς καὶ ὀφεισθέντες ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διαδίδουσιν ἐν τούτοις ἀσεβεῖς ὁλιστικὰς θεωρίας, διὰ τῶν ὁποίων ἀναιρεται ἡ θρησκεία καὶ διασύρεται αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλητηριάζεται δὲ ἡ φοιτητικὴ νεολαία καὶ ὁλόκληρος ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν ὁργανισμός. **Δεκατέσσαρα** ἔτη, κύριοι, ἀγωνιζόμεθα κατὰ τῶν ἐχθρῶν τούτων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους χειρότεροι καὶ ἀσεβέστεροι δὲν εἶνε ἄλλοι.

Ἀλλὰ ποῖα μᾶς ἐδόθη συνδρομή; Ποῖος λαὸς ἐφάνη νὰ συμμερισθῇ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν πόνον μας, νὰ συντάξῃ ἐν ψήφισμα, νὰ ἐνεργήσῃ μίαν ὀχλαγωγίαν, ἀλλ' εὐκτακτον καὶ κοσμίαν διαδήλωσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, πρὸς τὴν Βασιλείαν;

Κανεῖς!

Ἐπὶ **δεκατέσσαρα** ἔτη ἀγωνιζόμεθα καὶ φωνάζομεν καὶ διαμαρτυρόμεθα ὑπὲρ ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ κατωτέρου κλήρου μας, ὑπὲρ καταπαύσεως τῶν ὑπερπερὶ μὴν καὶ ἀναξίων χειροτονιῶν. **Δεκατέσσαρα** ὁλόκληρα ἔτη ἀδιαλείπτως κραυγάζομεν καὶ διὰ τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ διὰ τοῦ κηρύγματός μας, ἐν ἔτει δὲ 1889 ὁ Σύλλογός μας καὶ ὑπόμνημα ἐπέδωκε πρὸς τὴν Βουλὴν διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνορθώσεως τοῦ κλήρου μας.

Εἰς τὸν πολυετή, τὸν ἐπίμονον, τὸν σπουδαιότατον αὐτὸν ἀγῶνα ποῖος μᾶς συνέτριψε διὰ μιᾶς δημοσίας κραυγῆς, διὰ μιᾶς διαδηλώσεως φρονήμου, διαπίστωσης, ὅτι ὁ ἀγὼν μας εὐρίσκει ἀπήχησιν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ;

Κανεῖς!

Ἐπὶ **δεκατέσσαρα** ἔτη βγάνομεν τὸν λάρυγγά

μας διαμαρτυρούμενοι ἐναντίον τῆς ἐλλείψεως θείου κηρύγματος πρὸς τὸν λαόν, καὶ μέχρις οὐρανοῦ φωνὴν ὑψώνομεν, ὅπως διδάσκωσι καθ' ἑκάστην Κυριακὴν οἱ ἀρχιερεῖς μας, ὅπως κηρύττωσι τακτικώτερον οἱ ἱεροκήρυκες μᾶς, ὅπως οἱ ἄγγελοι, ὅμοι μὲ τὸς ἄλλα ἄσκοπα ἐξοδά των, ψηφίσωσι κονδυλίᾳ τινα πρὸς συντήρησιν δημοτικῶν ἱεροκηρύκων, κατὰ τὸ μοναδικὸν παράδειγμα τοῦ Ἀλήμου Βόλου.

Ποῖος ὅμως ἐπρόσθετε τὴν φωνὴν τοῦ εἰς τὴν ἰδικήν μας; Ποῖος λαός, ποῖα πόλις ἐσηκώθη εἰρηκικά, ἀλλὰ ἐπιβλητικὰ, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὰς συστάσεις καὶ τὰς συμβουλὰς μας;

Κανεῖς!

Ἐπὶ **δεκατέσσαρα** ἔτη φωνάζομεν, ὅτι εἰς τὰς ἔξω τῆς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς Κοινότητες πρέπει νὰ στέλλωνται ἱερεῖς μὲ μάρτυσιν, μὲ εὐσέβειαν, μὲ ζήλον, ἱκανοὶ νὰ προάγῳσι τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν αἶσθημα τῶν Κοινοτήτων μας, ὅτι ὡς Πρόξενοι πρέπει νὰ ἐκλέγονται ἄνδρες ἔχοντες τὴν διάθεσιν νὰ φοιτῶσιν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ νὰ διαθερμαίνωσι τοιοῦτοτρόπως τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν ἐν τῇ ξένῃ συμπολιτῶν μας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀποστέλλονται. **Δεκατέσσαρα** ὁλόκληρα ἔτη, κύριοι, κραυγάζομεν διὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ τὰ μεγάλα, τὰ σπουδαία, τὰ σοβαρά. Ποῖος ἐθεώρησεν ἄξιον τοῦ κόπου νὰ συμμαζεύσῃ ἑκατὸν ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι νὰ ὑψώσωσι καὶ αὐτοὶ μίαν φωνήν;

Κανεῖς!

Ἐν ἔτει 1896 ἐπανειλημμένως ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους ἐκραυγάζαμεν καὶ διεμαρτυρήθημεν διὰ τὸ ὅτι κοσμικὴ ἐπιμονὴ ἐπιζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ ὡς Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὸν τότε ἀρχιεπισκοπικὸν πανοσιολογίστατον κ. Προκόπιον Οἰκονομίδη· ἡγωνίζοντο δὲ τότε πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς βίας καὶ τρεῖς εὐσυνειδήτοι Σύνοδοι. Ἀλλὰ ποῖος συνεμερίσθη τὸν ἀγῶνά μας, διὰ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς διετρέχομεν κίνδυνον φυλακίσεως; Ποῖος ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρόν μας; Ποῖοι ἀπὸ σᾶς συνήλθετε διὰ νὰ συνηγορήσῃτε ὑπὲρ τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας;

Κανεῖς!

Μυριάκις ἡμεῖς ἐγράφαμεν κατὰ τῶν ξένων προπαγανδῶν, αἱ ὁποῖαι λυμαίνονται τὴν Ὀρθοδοξίαν μας, καὶ διαρπάζουσι διὰ μυρίων μέσων καὶ τεχνασμάτων τοὺς ἐν τῇ πίστει τῇ ὁρθοδόξῃ ἀδελφούς μας· καὶ μυριάκις ἐφωνάξαμεν διὰ τοὺς πολυποικίλους τούτους κινδύνους μας. Ἀλλὰ ποῖοι ἐσκέφθησαν καὶ νὰ ἐνώσουν τὰς φωνὰς των μὲ τὰς ἰδικὰς μας, καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν τύπον νὰ συμμερισθῇ τὸν ἀγῶνα, τοὺς δὲ ἀρχοντας ἡμῶν νὰ σκεφθῶσιν περὶ τῶν μέτρων, διὰ τῶν ὁποίων θὰ προστατεύῃ ἡ ὁρθοδοξία μας;

Κανεῖς!

Καὶ **δύο** ὁλόκληρα ἔτη ἡγωνίσθημεν ἐναντίον τῶν εἰς τὴν χώραν μας μασονικῶν σωματείων, καὶ κατεδείξαμεν ὅλους τοὺς ὀρησκειτικούς καὶ ἐθνικούς κινδύνους, ὅτινες ἐπαπειλοῦνται ἐκ τῶν ἀντιχριστῶν αὐτῶν κέντρων, καὶ δὲν ἐλογαριάσαμεν διόλου τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὰς καταδρομὰς των, οὐδ' ἐδιστάσαμεν νὰ καταγγείλωμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ὡς μασόνον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χαλκίδος, ὅταν μόνος τοῦ κατεμήνυσεν τὸν ἑαυτὸν τοῦ δι' ἀναμφισβητήτων διδομένου. Ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ σᾶς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ φίλους, ποῖος συνέτριψε τὸν ἀντιμασονικὸν ἀγῶνα τοῦ ἁγίου Πατρῶν, τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Δουληγέρι, ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου τῆς «Ἀναπλάσεως» συντάκτου; Ὅταν ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς Δουληγέρις δὲν εὗρισκε καμμίαν ἐφημερίδα στέργουσαν νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἀντιμασονικά του ἄρθρα, ὅταν ἀπ' ἐναντίας αἱ ἐφημερίδες καθύβριζον τὸν ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν καὶ ὅλους ἡμᾶς τοὺς ὑποστηρίζοντας τὸν ἀγῶνά του, ποῖος ἀπὸ σᾶς ἤλθε νὰ μᾶς συντρέξῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ; Ποῖος ὕψωσε τὴν φωνὴν τοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, πρὸς τὴν Βουλὴν; Ποῖος ἐλαβε τὴν περιέργειαν νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ διὰ τί εἰς τὰς ἐφημερίδας δὲν κατεχωρίζομεν ἄρθρα κατὰ τῆς μασονίας; Ποῖος ἀπειράθη νὰ διοργανώσῃ ἐν συλλαλητήριον πρὸς διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ μασονικοῦ μυστικισμοῦ, τοῦ ἀπαγορευομένου ὑπὸ ρητῶν διατάξεων τῶν νόμων, κατὰ τοῦ μασονικοῦ ὁρκου ὑπὸ χριστιανῶν ὁρθοδόξων εἰς τὸν μέγαν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Σύμπαντος, καὶ κατὰ τῶν τῶσων μασονικῶν βλασφημιῶν κατὰ τῆς ἁγίας μας θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας; Καὶ ὅταν εἰς Ἀθηναίᾳς ἐφημερίδας ἀνεγράφοντο αἱ πανηγυρικαὶ καὶ ἐπιδεικτικαὶ συναθροίσεις τῶν μασόνων, ὅταν δύο ἐξ αὐτῶν ἐβάπτιζον εἰς μίαν τῶν ἐδῶ Στοῶν ἀνήλικα τέκνα των διὰ **μασονικοῦ βαπτίσματος**, καὶ ἀνγγέλλετο τοῦτο θριαμβευτικῶς διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὡς τὸ φυσικώτερον καὶ νομιμώτερον πρᾶγμα, ποῖος ἀπὸ σᾶς ἐρρήξε κραυγὴν φρίκης καὶ διαμαρτυρίας; Ποῖοι ἀπὸ σᾶς συνήλθετε νὰ ἀποδοκιμάσῃτε; Ποῖοι δὲ ἀπὸ σᾶς συνεκινήθητε, ὅτε ἐπληροφόρηθητε ὅτι εἰς ἱκανοὺς τῶν ναῶν τῆς πρωτεύουσας εἶνε ἐγκαθιδρυμένοι μασόνιοι ἐπίτροποι; Ποῖος εἰς ὅλα αὐτὰ ἐφάνη εἰς τὸ μέσον, ὅχι νὰ προκινδυνεύσῃ, διὰ νὰ παράξῃ τὴν τάξιν καὶ νὰ καταλύσῃ τοὺς νόμους—αὐτὰ δὲν τὰ θέλομεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοί—ἀλλὰ διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐννόμως, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῶν μασονικῶν στοῶν, ἐν ὀνόματι δὲ τῆς ἁγίας μας θρησκείας τὴν καταδίκην τῆς μασονίας;

Ποῖος;

Φεῖ! οὐδὲ ἐδῶ **κανεῖς!**

Καὶ ὅταν ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς Δουληγέρις κατὰ τὰς τελευταίας ἐπισκοπικὰς προτάσεις δὲν συμπεριελήφθη καὶ εἰς τὸν κατάλογον **33** ὑποψηφίων ἐπισκόπων, κολαφιζομένης ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ τῆς ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ ἐκκλησίας ἐνθέου ἐργασίας· καὶ ὅταν ἡμεῖς ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων κατηγγέλλομεν τὸν παραγκωνισμόν τοῦ ὡς προκληθέντος ὑπὸ τῆς ἐναντίας τοῦ μασονικῆς ἐμπαθείας καὶ ἐνεργείας, σὺς εὐκόλως παρηγορήθητε περιορισθέντες εἰς τὸ νὰ κινήσῃτε ἐπὶ μίαν ἡμέραν περιλύτως τὴν κεφαλὴν σας. Ποῖοι ὅμως ἀπὸ σᾶς ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ σκανδαλώδους ἀποκλεισμοῦ; Ποῖοι ἀνεδόγησαν; Ποῖοι διεμαρτυρήθησαν; Ποῖοι ἀπέδειξαν, ὅτι ἡσθάνθησαν καιρίως τὴν ἀδικίαν τὴν ἀφόρητον, καὶ τὴν ζημίαν τὴν μεγάλην, τὴν ὁποίαν ὑπέστη διὰ τοῦ παραγκωνισμοῦ ἐκείνου ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία;

Κανεῖς, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, κανεῖς!

Ἀκόμη ἐσχάτως, κύριοι, πρὸ δέκα ἡμερῶν, ἱεροκήρυξ τοῦ κράτους ἐκ τῶν εὐσεβεστάτων, ἐν Χαλκίδι, ἡμιοδόσθη ἀπὸ τὸν ἐκεῖ τῆς μασονίας θιασώτην Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ διδακτικοῦ καθήκοντός του. Καὶ ἡμεῖς, μὴ θελήσαντες νὰ ἀφήσωμεν ἀνυπεράσπιστον τὸν παθόντα καὶ τὸ περιύβρισθῃ ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, κατηγγέλλομεν διὰ τοῦ παρελθόντος φύλλου μας τὸν δράστην τοῦ ἀνομήματος Ἀρχιεπίσκοπον. Ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ σᾶς ἡσθάνθη ζήσαν τὴν ψυχὴν του; Ποῖος ἔσχε τὸ θάρρος νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ μέσον καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ; Ποῖος ἀνέφερεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον; Ποῖος ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν; Ποῖος ἐξώδευσε λιπτά πεντήκοντα (ἀριθ. 50), διὰ νὰ συγχάρῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν ἱεροκήρυκα;

Κανεῖς δυστυχῶς, **κανεῖς!**

Αἱ λοιπὴν! Ἰδοὺ διατί δὲν ἐγράψαμεν ἡμεῖς διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πάλλη μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου ἰδοὺ διατί δὲν τὴν ἀπεδοκιμάσαμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν μας· ἰδοὺ διατί δὲν ἐφροντίσαμεν ν' ἀναφερθῶμεν πρὸς τὴν Ἱερὰν μας Σύνοδον.

Ἀπὸ τὸν λαόν ἕως τῶρα εἰμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα ἀπογοητευμένοι, ἀπὸ δὲ τὴν Ἱερὰν μας Σύνοδον ἀποτεθαρρημένοι.

Ἡ Ἱερά μας Σύνοδος, ἐπὶ τρεῖς περιόδους, ἐφάνη διατεθειμένη νὰ κάμνῃ τὰ ἐναντία ἀπὸ ὅσα ὑπεστηρίζοντο ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ Συλλόγου μας. Καὶ ἡναγκάσθημεν νὰ σχηματίσωμεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι, διὰ νὰ χάσῃ μία ὑπόθεσις, ἤρκει ἡμεῖς νὰ τὴν ὑποστηρίξωμεν. Τὶ λοιπὸν

νά εἰπωμεν ; τί δὲ νὰ ἀναφέρωμεν πρὸς Σύνόδους οὕτω διατεθειμέναις ;

Ἄλλ' ἐμένομεν, θὰ εἴπητε, ἡμεῖς οἱ χριστιανοί ;
Μὲ ὅλον τὸ ἀδελφικὸν θάρρος σὰς τὸ λέγομεν, ἀγαπητοί· σεῖς πταίετε, οἱ ὅποιοι μᾶς εἴχετε κάμει νὰ φρονώμεν, ὅτι ἡ γενικὴ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία εἶχε κάμει καὶ σὰς ἀνικάνους πρὸς γενναίας σκέψεις καὶ πράξεις ἐνόντους μὲν, ἀλλὰ καὶ εὐτόλμους. Μήπως ἐκ τῶν ἀναπλαστικῶν κύκλων, δὲν κατηγγέλθη δημοσιογράφος, ὅστις κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ὑπερέβαλε πᾶν ὁρᾶτος εἰς προσβολὰς κατὰ σεπτοῦ προσώπου, πέρυσιν δέ, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, καθύρυσεν τὸ ἔργον τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀποκαλέσας αὐτὴν ἐναγὴ καὶ μυσερᾶν, καὶ ἰσχυρισθὲν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ τῆς κατέστρεψε τὸν Ἑλληνισμόν. Ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν τῶν λόγων μας τότε ἀπετελέσατε ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὰς, ὅπως ζητήσωσι τὴν νόμιμον καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν τοῦ ἀσεβοῦς ἐκείνου.

Ἄλλὰ τί ἐκάμετε κατόπιν ; Τὸ καθήκον σας ἐξετελέσατε ἀτόλμως διὰ μίαν καὶ μόνην φοράν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐνηργήθη ἔκτοτε, καὶ οὕτε σεῖς ἐδυσφορήσατε διὰ τὴν ἀδρόνειάν σας, οὕτε ἄλλος κανεὶς ἠρώτησε τί ἀπέγεινεν ἡ ἀνατελεῖσα εἰς τὰς ἐπιτροπὰς ἐκείνας ἐντολή. Ποῖαν λοιπὸν πεποιθήσιν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς σὰς ; Πρὸς τί δὲ νὰ φωνάζωμεν καθ' ἐκαστην φοράν, διὰ νὰ ἡχώσιν ἄκαρποι οἱ λόγοι μας καὶ νὰ λαμβάνωμεν νέας ἀφορμὰς ἀθυμιῶν καὶ ἀπογοητεύσεων, ἐνῶ αἱ μέχρι σήμερον θὰ κατεπόντιζον τὰς ψυχὰς μας, ἐὰν δὲν τὰς συνεικράτει τὸ ἔλεος καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ;

Ἄλλ' ἐξηγέρθη τῆς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ ἡμῶν, καὶ ὁρθοῦται οὗτος ἔτοιμος νὰ προασπίσῃ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μας καὶ τὴν ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν ;

Καὶ ἐγὼ σὰς ἀπαντῶ, ὅτι ἐν καὶ μόνον παράδειγμα δὲν δίδει τὴν ἀπόδειξιν, ὅπως μία καὶ μόνη χελιδὼν δὲν φέρει τὴν ἀνοιξιν. Ἐὰν σπουδαίως ὁ λαὸς μας ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν θρησκείας μας, δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαυθῇ μόνον εἰς τὸ ὅτι κατεκρήθησαν αἱ μεταφράσεις τοῦ Εὐαγγελίου. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ζητήματα ἐπίσης σπουδαία, ἂν ὅχι σπουδαιότερα, εἰς αὐτὰ δὲ ὀφείλει νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του καὶ νὰ διατυπώσῃ τὰς ἀπαιτήσεις του.

Ποῖα εἶνε ταῦτα ;

Α') Νὰ ἀποδοκιμασθῇ καὶ ἀποβληθῇ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιόν μας καὶ οἰονδήποτε Γυμνάσιον καὶ σχολεῖόν μας πᾶς καθηγητὴς καὶ διδάσκαλος γνωστὸς ὅτι ἔγραψεν ἢ ἐδίδαξεν ὑπὲρ τῶν ἀσεβῶν θεωριῶν τοῦ ὕλισμου, ἐκτὸς ἐὰν δεχθῇ νὰ τὰς ἀποκηρύξῃ.

Β') Νὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ἡ διάλυσις τῶν μασονικῶν Στοιῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁπαδοὶ ἀπέκτησαν τόσον θάρρος ἐν Ἀθήναις καὶ Πάτραις, νὰ παρακληθῇ δὲ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος νὰ ἐκδώσῃ ἐγκύκλιον κατὰ τῆς Μασονίας.

Γ') Νὰ παρακληθῇ ἡ Κυβέρνησις, ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὅπως προνοήσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς περὶ νόμου πρὸς συντήρησιν τοῦ κλήρου, πρὸς παρεμπόδισιν ὑπεραρθμῶν καὶ ἀναξίων χειροτονιῶν, καὶ πρὸς ἐπαύξησιν τῶν κηρύκων τοῦ Θεοῦ λόγου.

Δ') Νὰ παρακληθῶσιν οἱ δημοσιογράφοι μας ὅλοι, ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ δημοσιεύωσιν ἄρθρα καὶ εἰδήσεις ὑπὲρ τῶν μασονικῶν Στοιῶν ἢ ὑπὲρ τῶν θεωριῶν τοῦ ὕλισμου καὶ κατὰ τῶν δογματικῶν τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ε') Νὰ ἐπιτιμηθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ὅλοι οἱ στέλλοντες τὰ τέκνα των πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς σχολὰς τῶν ξένων ἑτεροδόξων προπαγανδῶν.

Ἐὰν ἀληθῶς ἐξηγέρθη ζήλος ὑπὲρ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, καὶ ὑπὲρ τοῦ Γένους, τοῦ ὁποίου αὕτη εἶνε μὴ τηρηφίλοστοργος καὶ κιβωτὸς πολύτιμος, ἰδοὺ ζητήματα, εἰς τὰ ὅποια δύνασθαι νὰ δεῖξητε τῶρα τὸν ζήλόν σας τοῦτον, ὑψοῦντες ἐν σώματι τὴν φωνὴν σας ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως. Καὶ τότε, ὅταν σὰς ἴδωμεν ζώντας, καὶ ὅχι ὑπὸ σιγισμαίου μόνον ἐνθουσιασμοῦ γαλθανισθέντας, τότε θέλετε ἰδεῖ ὅτι ἡμεῖς γνωρίζομεν νὰ στρατευώμεθα ὑπὲρ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως πολὺ εὐκρινέστερον ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες διὰ μυρίους σκοποὺς σήμερον φαίνονται ὑπερασπίζοντες τὴν θρησκείαν καὶ αὐριοι ὑπονομεύουσι καὶ προσβάλλουσιν αὐτήν.

Ἄλλ' ἂν μείνητε καὶ πάλιν ἀδιάφοροι, ἂν ἐπαναπέσῃτε εἰς τὸν πρὶν ὕπνον, καὶ νομίσῃτε ὅτι ἡ ὀρθόδοξία μας ἐσώθη μόνον μὲ τὴν παρεμπόδισιν τῶν μεταφράσεων, ἐνῶ αἱ ξένοι προπαγανδῶν καὶ αἱ ὀλιστικαὶ διδασκαλαὶ καὶ αἱ μασονικαὶ Στοιαὶ καὶ ἡ περὶ τοῦ κλήρου ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία καὶ ἡ σιγὴ τοῦ ἁμῶντος φθέρουσι τὴν πίστιν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας, τότε μὴ κεραιπονηθῇτε διὰ τὸ ὅτι ἡμεῖς θὰ περιορίζωμεθα εἰς ἀνάπτυξιν ἀπλῶς τῶν ἀληθειῶν τῆς θρησκείας μας, χωρὶς νὰ ἐπιτιθέμεθα ἐναντίον τοῦτον ἢ ἐκείνου τοῦ ἐχθροῦ· διότι ἔνοχος θὰ εἶνε ἡ ἰδική σας ἀδιαφορία καὶ νάρκη· καθόσον καὶ οἱ γενναίτεροι ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν παύουσιν ἐπιτιθέμενοι, ὅταν οἱ στρατιῶται τοὺς ἐγκαταλείψωσι, διὰ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν ὕπνον, ἢ εἰς μόνην τὴν ἐπιμέλειαν περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν συμφερόντων.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ “ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,” ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ ΜΑΣ

Ἐν συνεντεύξει μετὰ συντάκτου τῆς « Ἀκροπόλεως » παρεκλήθημεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν γνώμην μας διὰ τὸ πολύκοτον ζήτημα τῆς μεταφράσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἰς γλῶσσαν μᾶλλον καταληπτὴν διὰ τὸν λαόν μας. Ἡμεῖς, κατ' ἀρχήν, περὶ τοιούτων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων προκειμένου, θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ παραδεχώμεθα καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν τὰς γνώμας ἐκεῖνας, αἵτινες εἶνε αἱ κρατούσαι ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ ῥηθείᾳ συνεντεύξει μας ὑποστηρίζομεν τὴν γνώμην, ἣν διετύπωσεν ἡ « Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια » τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1901. Ὅτι δηλαδὴ δύναται νὰ δοθῇ διὰ ἰδιαιτέραν χρῆσιν τοῦ λαοῦ μας μεταφράσεις ὁρθόδοξας ὑπὸ τὴν ἀναφαίνουσαν ἐγκρίσιν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἦτο ἐσφαλμένη ἡ γνώμη αὕτη ; Ἡ εὐθύνη δὲν εἶνε ἰδική μας. Διότι ἡμεῖς εἰς τοιαῦτα ζητήματα δὲν θέλομεν καὶ δὲν ἐγκρίνομεν νὰ ἔχωμεν ἀτομικὴν γνώμην, δεχόμεθα δὲ ἄνευ συζητήσεως καὶ ἀντιλογίας, ὅτι, προβληθῇ ἐκ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἦτο ὅμως πράγματι γνώμη ταύτης ἡ γνώμη τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὁργάνου τῆς, ἡ ὑποστηρίχθεισα ἐν κυρίῳ αὐτοῦ ἄρθρῳ ; Ἀφοῦ δὲν ἔγινεν ἐπὶ τόσον καιρὸν καμμία δῆλωσις, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον ἄλλην ἔχει γνώμην, ὅχι μόνον ἐδικαιούμεθα, ἀλλὰ καὶ ὠφείλομεν νὰ θεωρῶμεν ὅτι ἡ διὰ τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » ἐξενηχθεῖσα γνώμη διηρμήνευσεν τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἰδικόν μας δὲ καθήκον ἦτο νὰ ταχθῶμεν ὑπὲρ αὐτῆς.

Βεβαίως ἦδη, ὅτε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ὑπαγόμεθα ἀμέσως λόγῳ νόμου, κατεδίκασε πᾶσαν μετάφρασιν, ἢ ἀπόφασιν τῆς δι' ἡμᾶς εἶνε καθ' ὅλα σεβαστῆ. Ἄλλ' ὅτε εἰλεπεν ἡ ἀπόφασις αὕτη, κατακρίσεως ἀξίον θὰ εἴμεθα, ἐὰν ἀπεκρούμεν ὅτι ὑποστηρίχθη διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐφημερίδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τινὲς ἐν τούτοις ἐκανδαλίσθησαν διὰ τὴν γνώμην μας. Λυπούμεθα πολὺ, τόσῳ μᾶλλον, καθόσον εἶνε ἐκ τῶν φίλων τῆς « Ἀναπλάσεως » ἀλλὰ λυπούμεθα ὅχι διὰ τὸν ἑαυτόν μας, ἀλλὰ δι' αὐτούς. Ἡμεῖς συμφέρον ἔχομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν μόνον τὴν ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, τὴν ἔχουσαν σύστασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παραμείναντες δὲ σεβαστὴν παρ' ὅλη τῇ κοινῇ γνώμῃ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων σφοδροτάτων διαπληκτισμῶν. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔδωκε νὰ καταπατῶμεν τὰ ὕλικά συμφέροντα, ὅταν ἀντιτίθενται καὶ ἐπ' ἐλάχιστον εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μας καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀληθείας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκει-

μένου, ἀφοῦ ὑπῆρχεν ἐκπεφρασμένη ἡ γνώμη τοῦ Πατριαρχικοῦ δημοσιογραφικοῦ ὁργάνου, ἡμεῖς ἐθεωρήσαμεν, ὅτι θὰ ἦτο καταπάτησις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας τὸ νὰ ὑποστηρίξωμεν γνώμην διαφορετικὴν.

Τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » τὸ ἄρθρον καταχωρίζομεν κατωτέρω, οἱ δὲ ἀναγνώσται μας παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστήσουν ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν των εἰς τὸ μέρος, ἐνθα δηλοῦται ὅτι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δὲν εἶνε κεκηρυγμένη κατὰ πάσης ἐν γένει μεταφράσεως, ἀπ' ἐναντίας δὲ δέχεται καὶ τὴν μεταφράσιν, ὅταν ᾖ τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀξιώθῃ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἡ γνώμη αὕτη ᾖ ἐσφαλμένη, τότε δὲν πταίομεν ἡμεῖς, οἵτινες τὴν ἠκολουθήσαμεν, καὶ εἴχομεν καθήκον οὕτω νὰ πράξωμεν· τὸ πταῖσμα θὰ ἦτο αὐτῶν τῶν πατριαρχικῶν κύκλων, τῆς γνώμης τῶν ὁποίων ὑπῆρχεμεν ὁπαδοὶ καὶ διερμηνεῖς. Ἀλλὰ κατὰ τῶν Πατριαρχείων κανεὶς ἀπὸ σὰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς « Ἀναπλάσεως » δὲν ἔχει βέβαια τὴν ἀσέβειαν νὰ ἐπιρρίψῃ μομφὴν καὶ κατηγορίαν. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας περισσότερον παρὰ ποτε ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀποτίει πλήρη καὶ ἀκέραιον τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐλαβείας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἄλλ' ἡμεῖς τὴν εὐλάβειαν ταύτην καὶ τὸν σεβασμὸν εἴχομεν ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε, οὕτω δὲ θ' ἀκολουθήσωμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Καὶ οἱ ἀναγνώσται τῆς « Ἀναπλάσεως » δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὑποστηρίζομεν καὶ θὰ ὑποστηρίξωμεν πάντοτε γνώμας συμφώνους καθ' ὅλα πρὸς τὰς γνώμας καὶ τὰς βουλὰς, εἰς ἃς πρωτοστατεῖ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ»

Εἴχομεν γράψῃ τα ἀνωτέρω, ὅτε μᾶς ἐπληροφόρησαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι τὸ περὶ μεταφράσεων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατωτέρω καταχωριζόμενον ἄρθρον τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » ἐγράφη καθ' ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωαννίμου τοῦ Γ'.

Η “ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ,” ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

« Διηγούνται περὶ τοῦ ἐξόχου Γαλάτου ποιητοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ, ὅτι, ὅτε ποτὲ τις τῶν δημοσίων αὐτοῦ, μεταγλωττίσας εἰς στίχους γαλλικοὺς τὰ ἀθάνατα τοῦ Ὁμήρου ἔπη, ἐπέμφεν αὐτῷ εἰς ἐγκρίσιν τὰ οἰκεία χειρόγραφα, ἐλάμβανεν εἰς ἀπάντησιν δριμυτάτην ἐπικριτικὴν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀγανακτισήσαντος ποιητοῦ, ἐν ᾗ περιείχοντο πρὸς τοῖς ἄλλοις αἱ ἐξῆς ἀξιοσημείωται ἐκφρά-

σεις: «Πρὸς Θεοῦ, ὁ Ὁμῆρος ἐν μεταφράσει, καὶ δὴ εἰς στίχους γαλλικοὺς! Οἱ ἀρεϊμάνιοι τῆς Τροίας ἦρωες λαλοῦντες εἰς τὴν γλῶσσαν σημερινῶν γαλλικῶν σαλονίων! Ἡ Τὸ λαν χαρακτηριστικὸν τοῦτο ἐπιστόδιον αὐθόρμητον ἐπήρχειτο εἰς τὸν νοῦν τοῦ γράφοντος, μετ' ἀναλόγου, ἐννοεῖται. πρὸς τὸ ἀπέβημα ἀγανακτικῆς, ὅτε ἀνεγίνωσκεν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κωνσταντινουπόλει» ἐνδιαφέρουσαν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισιν, ἐν ᾗ πρὸς τοὺς ἄλλους γίνεται λόγος περὶ πρωτοφανοῦς εἰς τὴν εἰδὸς τῆς ἀποκρίσεως μεταφράσεως, ἣ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἐκχυδαϊσμοῦ τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἀπὸ μέρους θερμῶν ὑπερμάχων τῆς τῶν μαλλιαρῶν λεγομένων Συροῦ, ὃν ἐκχυδαϊσμόν δ' ἐπιστέλλων δικαίως ἀποκαλεῖ «τόλμημα».

» Ἀπέναντι τοιαύτης διαστρεφῆς καὶ βεβηλώσεως τοῦ ἱεροῦ πρωτοτύπου, φρονούμεν ὅτι ἡ παρ' ἡμῶν ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ὀφείλει νὰ προβῇ εἰς τὴν σύντονα μέτρα, ἐσμέν δ' εἰς θέσιν νὰ γινώσκωμεν, ὅτι πρῶτιστα πάντων ἡθελήθη ἱερὴν ἐπὶ τῷ τολμήματι ἀγανάκτησιν ὁ νῦν τοῖς οἰκουμενικοῦ Ὁρόνου ἰθύνων, τὸ ἐταστικὸν ὄμμα τοῦ ὁποῦο δὲν διέφυγον τὰ τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος. Ὑπερδὴ δ' ὡς εἶνε ἐπόμενον νὰ προσδοκῇ τις, ἀπέναντι ἐνὸς ἐντόνου μέτρου τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, δὲν θὰ λείψωσι καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ αἱ ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων (δλίγων εὐτυχῶς!) φωναὶ καὶ περὶ ἀποκλειστικότητος. δὴθεν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τ. τ., θεωροῦμεν ἐπικαίρον νὰ παράσχωμεν ἀναγκαίως τινὰς διαφωτίσεις πρὸς τὰ τοιαῦτα τολμῶντας περὶ τοῦ πνεύματος καθόλου, ὅφ' οὗ ἀγεται ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, στοιχοῦντες τῇ γνωστῇ ἐκείνῃ ἢ ἀγνωστῇ διδασκόμεν ἢ κακοῦργοι οὐκ ἐπιτρέφομεν!»

» Καὶ ἐν πρώτοις κρίνομεν περιττὸν νὰ τονίσωμεν ἰδιαζόντως ἐνταῦθα τὸ πόσον ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος ἐκκλησία εἶνε ἀπηλλαγμένη τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπερβολῶν, τῶν παρατηρουμένων μάλιστα ἐν χρόνοις ἀπογεγενηστέρας παρὰ τῇ παπικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις οὐ μόνον ἐσπευσε ν' ἀνακηρύξῃ (διὰ τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου) τὴν λατινικὴν Βουλγάταν ὡς τὸ μόνον αὐθεντικὸν κείμενον τῆς ἀγίας Γραφῆς, οὐ μόνον ἀπηγόρευσε κατὰ διαφόρους καιροὺς τοῖς λαϊκοῖς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἀγ. Γραφῆς (Ἰννοκέντιος Γ', Κλήμης ΙΔ', Πίος Δ', ὁ καὶ ἐξαρτήσας αὐτὴν ἐκ τῆς ἀδείας τῶν ἱερῶν κλπ.) ἀλλ' ἀπέκλεισε κατ' ἀρχὴν καὶ πᾶσαν μεταφράσιν τοῦ λατινικοῦ πρωτοτύπου εἰς ἄλλας γλώσσας, ἐνθ' ὡς γνωστὸν, ἡ λατινικὴ εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν νεκρὰ γλώσσα διὰ τοὺς σημερινούς λαούς, μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ὁ πάπας Πίος Δ' συνήνεσε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἰς τὴν γερμανικὴν μεταφράσιν τῆς Βουλγάτας.

» Μὴ συμμεριζομένη τὸ τοιοῦτον ἀποκλειστικὸν πνεῦμα τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐ μόνον ἐπέτρεψεν ἐκαστοτε αὐθεντικὰς μεταφράσεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰς τὰς γλώσσας τῶν μὴ ἑλλανο-

φώνων λαῶν, εἰς οὓς κατὰ διαφόρους καιροὺς μεταλαμπάδευσε τὸ σωτήριον φῶς τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, ἀλλὰ καὶ τὴν παρὰ τοῦ λαοῦ προσήκουσαν μελέτην τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἐθεώρησε πάντοτε τὰ μάλιστα συντελεστικὴν πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἐποικοδόμησιν, καὶ ἐνθ' ἂν ἐνός, καλῶς ἐννοοῦσα τὴν μεγάλην κατηχητικὴν ἄξιαν τῆς ἀληθοῦς καὶ ὄντως ἀποστολικῆς παραδόσεως, οὐδέποτε μετέπεισε εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνωστὰς ὑπερβολὰς τῶν Διαμαρτυρομένων, τῶν τὰ πάντα ἐκ μόνης τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἐξαρτώντων, ἂν ἐτέρου οὐδέποτε διεφώνησεν ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ πρὸς τὸν μέγαν ἐν Πατρῶσι ἱερὸν Χρυσόστομον, λέγοντά του πρὸς ἄλλους, ὅτι «τοῦτο πᾶντων αἰτίων τῶν κακῶν, τὸ μὴ εἰδέναι τὰς Γραφάς». Τοιαῦτα δὲ περὶ τῆς διαφωτιστικῆς τῶν Ἀγ. Γραφῶν δυνάμεως φρονοῦσα ἀνέκαθεν ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία, οὐ διέλιπεν ἐκαστοτε διὰ τῶν κατὰ καιροὺς ποιμένων καὶ διδασκάλων αὐτῆς θέτουσα εἰς ἰνέργειαν πάντα τὰ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιτρεπόμενα μέτρα πρὸς μετάδοσιν τοῖς πολλοῖς τοῦ περιεχομένου τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ οὕτω προέκυψαν παρ' ἡμῶν ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων ἡδὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ χρόνων τοιαῦτα εἶδη τῆς μεταδόσεως τοῦ περιεχομένου τῶν Ἀγ. Γραφῶν, οἷα τὰ ὑπομνήματα τῶν ἐρμηνευτῶν, αἱ σειραὶ, αἱ γλώσσαι, αἱ ἐρμηνευτικαὶ παραφράσεις, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

Καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις δὲ χρόνοις, ὅτε ἡ μὲν ἐφεύρεσις τῆς τυπογραφίας διευκόλυνε τὰ μέγιστα τὴν ἀπόκτησιν τοῦ κειμένου τῆς Ἀγ. Γραφῆς, αἱ δὲ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν πρῶτες ταντακὶ προπαγάνδαι ἐν τῶν κυριωτέρων αὐτῶν μέσων ἐθεώρησαν τὴν εἰς τὰς διαφόρους τάξεις τοῦ ἡμετέρου λαοῦ διάδοσιν τῆς Ἀγ. Γραφῆς, καὶ δὴ καὶ ἐν μὴ ἀνεγνωρισμέναις καὶ κατὰ λέξιν μεταφράσεσιν εἰς τὸ λαϊκὸν ἰδίωμα, πολλῶν σκανδαλίων τοῖς ἀπλουστέροις αἰτίων γενομένων, ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, σοφῶς περὶ τῶν ἰδίων τέκνων μεριμνῶσα, τὴν δὲ μέσῃν πάντοτε καὶ βασιλικῇ ὁδῶν τέμνουσα, ἔγνω ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν δι' ἐαυτῆς κατὰ τὸ δυνατόν εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν Ἀγ. Γραφῶν παρὰ τῷ λαῷ, μὴ κηρυχθεῖσα κατ' ἀρχὴν ἐναντία μὴδὲ κατ' αὐτὴν ἐν τῶν εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν μεταφράσεων, πλὴν ὑπὸ τοῦς ἐξῆς δύο ὅροις, ὡς δὴ ἔστιν γινεσθαι ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν παρ' ἡμῶν ἐμφανισθειῶν μεταφράσεων α') ὅπως αἱ μεταφράσεις αὗται, γινόμεναι διὰ τὴν κατ' ἰδίαν χρῆσιν τῶν ἀπλουστέρων, μὴ ὧσιν ἀυθαίρετος ἐκχυδαϊσμός τοῦ ἱεροῦ πρωτοτύπου, μὴδὲ ἀδεξία μεταδόσις, πολλῶ δ' ὀλιγώτερον διαττροφή τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ ἐννοιῶν, καὶ β') ὅπως αἱ μεταφράσεις αὗται γίνωνται κατὰ προηγουμένην ἀδειαν καὶ ἐγκρίσιν τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καὶ μὴ χρησιμεύουσιν ὡς ὄπλον εἰς χεῖρας τῶν προτεσταντικῶν ἢ προτεσταντικίζόντων πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀπλουστέρων. Ὑπερδὴ δὲ ὡς εἶνε ἐπίσης γνωστὸν ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορίας τῶν τοιούτων παρ' ἡμῶν μεταφράσεων, οἱ ἀνωτέρω ὅροι δὲν ἐτηρήθησαν πάντοτε ἀκριβῶς, διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ δυσπιστίας διεκίετο ἀρχῇθεν πρὸς τὰς τοιαύτας μεταφρά-

σεις. Ὑπερδὴ δ' ἐξηγητέον καὶ τοιοῦτον ἐπὶ παραδείγματι ἀντιφατικὸν ἐκ πρώτης ὥφους φαινόμενον, καθ' ὃ εἰς τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν, ὁ ἰοιδίμος Κύριλλος ὁ Γ' κατέκρινε μὲν ἂν ἐνός τὴν ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Καλλιπολίτου γενομένην μεταφράσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅτε δὲ κατανόησας, ὅτι αὕτη δὲν προήρχετο ἐξ ὀρθοδόξου πηγῆς, ἀλλ' ἐξυπηρετεῖ δολίους τῶν Διαμαρτυρομένων προσηλυτιστικούς, σκοπούς, χαρακτηριστικὰς συγχρόνως αὐτὴν ὡς «ἰδοκίμαστον, ἀκανόνιστον, κακόζηλον καὶ κακόφραστον», ἐπεκύρωσε δ' ἂν ἐτέρου τὴν ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ Παρίωνος, τοῦ μετὰ ταῦτα ἐπισκόπου Τυρνόβου, ἀδείᾳ αὐτοῦ γενομένην μεταφράσιν ἢ μᾶλλον παράφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης (1819).

» Διὰ ταῦτα καὶ σήμερον, ὅτε διὰ τοιούτων ὁρασέων τολμημάτων, εἶον τὸ προαναφερθέν, οὐ μόνον τὸ γλωσσικὸν ὄψος τοῦ ἱεροῦ πρωτοτύπου ἀπειροκάλως καταρρίπτεται, ἀλλὰ καὶ τὸ θεόπνευστον νόημα παχυλὸς διαστρέφεται παρὰ προσώπων μὴδ' ἄλλω δακτύλῳ, ὡς εἰκοι, γευσασμένων θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἡ παρ' ἡμῶν ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἡ ἐμπειροστυμένη τὴν ἀλώβητον τήρησιν τῶν θεοδότηων Γραφῶν, καθήκον ἔχει, ἐκαναλαμβάνον, νὰ στρέψῃ σύντονον τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος, καὶ δὴ νὰ τοιῆθ' ἐναντι τῶν τὰ τοιαῦτα τολμῶντων τὰς ἐξῆς ἀναντιρρήτους ἀληθείας: α') ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ πρωτότοκος αὕτη θυγάτηρ τῆς Διαθήκης τῆς χάριτος, ἔχουσα τὸ ἐξαιρετικὸν μεταξὺ πᾶσων τῶν λαῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προτερῆμα νὰ παραλάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων τὰς Ἀγίας Γραφὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς, τῇ ἑλληνικῇ δηλονότι γλώσσῃ, καὶ δὴ τὴν μὲν Παλαιὰν Διαθήκην ἐν τῇ κατὰ θεῖαν πάντως πρόνοιαν γενομένῃ αὐθεντικῇ τῶν Ὁ μεταφράσει, τὴν δὲ Καινὴν Διαθήκην οὕτως, ὡς αὕτη ἡμέως ἐγγράφη παρ' αὐτῶν τῶν θεοπνευστῶν αὐτῆς αὐτοῦργων ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, πρὸς δὲ εὐτυχίᾳ, ἵνα διὰ τῆς καθημερινῆς καὶ ἀδιακρίτου διὰ μέσου τῶν αἰώνων χρήσεως τοῦ ἱεροῦ κειμένου πρωτοτύπου εἰσαγάγῃ πλείους τῶν τε ἐκφράσεων καὶ λέξεων αὐτοῦ μὴ μόνον ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὁμολογίᾳ καὶ φιλολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ σήμερον παρ' ἡμῶν καθωμιλημένῃ γλώσσῃ, ὀφείλει νὰ μὴ κατακολουθῇ μὴδ' ἐν τούτῳ τυφλοῖς ὁμμασι τοῖς παρ' ἄλλοις χριστιανικοῖς λαοῖς γινόμενοις, ἀλλὰ ν' ἀπονέμῃ ἀνάλογον τῇ προνομιούχῃ αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ κειμένου θέσει σεβασμὸν πρὸς αὐτό, ὅφ' ἔμψονα καταλλήλως πρὸς τὴν τοιαύτην προνομιούχον θέσιν αὐτῆς τὰς πρὸς τὸ ἱερὸν κείμενον σχέσεις τῆς β') «Ὅτι ὡς ἐκ τῆς ὑποδείξεως σχέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου πρὸς τὴν κοινὴν διάλεκτον, δυσκολωτάτη, πολλαχού δὲ καὶ ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ κατὰ λέξιν ἀκριβὴς καὶ ἀνευ βλάβης τῆς ἐννοίας τοῦ πρωτοτύπου μεταφράσις. γ') «Ὅτι τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ὅφους καθόλου ἐχόντων, κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν, τοιαύτην πρὸς τὰ νοήματα ἐν γένει σχέσιν καὶ ἀναλογίαν, οἷαν τὸ ἰδίωμα πρὸς τὰ φοροῦντα αὐτὰ πρόσωπα, τὸ περιβάλλειν τὰ ὑψηλὰ καὶ σεπτὰ τῆς

ἀγίας Γραφῆς νοήματα διὰ λέξεων καὶ φράσεων γλῶσσων καὶ πεπατημένων, ὡς διὰ τινος «ρίκους ἀποκαθημένους», ἵνα κατὰ τὸν προφήτην εἰπωμεν, ἀποβαίνει τι τὰ μάλιστα ἐπιβλαβές, ἀκαλαίσθητον, ἀήδης, καὶ που καὶ γελοῖον δι' ἡν παρουσιάζει ἀλλόκοτον δυσαρμονίαν μεταξὺ λέξεως καὶ νοήματος, περιβλήματος καὶ περιχομένου. Εἶναι ὡς νὰ ἐνέδωε τις ἀρχοντα ἢ βασιλέα διὰ βαλὼν ἐσχάτης ποιότητος. Καὶ δ') ὅτι, ἀφοῦ κύριος σκοπὸς τῶν ἐπιδιωκομένων «ὡν μεταφράσεων» παρ' ἡμῶν δέον νὰ ᾖ ἡ κατὰ τὸ δυνατόν εὐρυτέρα καὶ ἀποτελεσματικωτέρα διάδοσις τῶν ἀγίων Γραφῶν μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῶν ἀπλουστέρων, τοῦθ' ὅπερ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ὡς εἴρηται, οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύει, ἀλλὰ καὶ δικαίως εὐχεται καὶ ἐπιποθεῖ, ἀνάγκη νὰ μελετηθῶσιν ἐπισταμένως καὶ ἐξευρεθῶσι τὰ πρὸς τὴν τοιαύτην διάδοσιν, τὰ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ, συντελεστικὰ μέσα, οὐχὶ δὲ νὰ ἐκχυδαίζονται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὸ σεπτὸν κείμενον τῆς ἀγίας Γραφῆς ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ζημίᾳ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς.

» Κατακλείοντες τὰς ἐπὶ τῇ δοθείσῃ ἀφορμῇ σκέψεις ἡμῶν ταύτας, ἐπὶ καιρὸν θεωροῦμεν νὰ υποδείξωμεν ἐν ταῦθα, ὁπόσον εἰσὶν ἀξιοὶ ἐπαίνου μὲν καὶ ἐνθαρρύνσεως ἐκ μέρους τῶν παρ' ἡμῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, μιμήσεως δὲ ἀπὸ μέρους τῶν περὶ τὴν «Ἀκρόπολιν», συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, οἱ περὶ τῶν ὁρθοδοξικῶν Σύλλογον τῆς «Ἀναπλάσεως», οἵτινες μετὰ πολλῆς τῆς περισκεψῆς καὶ μετ' ἀκραιφνοῦς ζήλου ἐργάζονται ἀποτίνων ἐν τῇ παρομοίᾳ πρὸς τὴν ὑποδείξεσιν ἀνωτέρω τελεσφόρον διάδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, χορηγούντος τοῦ ἐν Κιέβῳ Ἑλλήνου ἀρχιεπισκόπου κ. Μελετίου Βαγιανέλλη, διὰ καταλλήλου πρὸς τοῦτο ἐρμηνευτικῆς παραφράσεως (ὅχι κατὰ λέξιν μεταφράσεως) ἐν ἀντιπαράθεσιν πάντοτε πρὸς τὸ ἱερὸν πρωτότυπον, παρακολουθούσης καὶ τῆς προσηκούσης εἰς ἕκαστον κεφάλαιον διδασκτικῆς Προσευχῆς ἢ Μελέτης, καὶ ταῦτα πάντα τῇ προσηγηθείσῃ ἐγκρίσει τῆς ἀνωτάτης παρ' ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

» Εὐχῆς ἔργον λοιπὸν καθ' ἡμᾶς, ἂν πάντες οἱ ἔχοντες τὸν αὐτὸν θεοφιλῆ πόθον καὶ τὴν αὐτὴν εὐκρινῆ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἡμέτερον λαὸν ἀγάπην ἔρχοντο ἐπίκουροι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔργον, τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπευλογηθέν, τοῦ ἐν λόγῳ ἡθικοῦ ὁρθοδοξοῦ Συλλόγου, ἀνάγκη δὲ νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ πᾶσα παρομοία πρὸς τὴν τῶν περὶ τὴν «Ἀκρόπολιν» καταπάτησις καὶ βεβηλώσις τοῦ ἱεροῦ κειμένου, καὶ νὰ μὴ καταδαπανᾶται ματαίως καὶ δὴ καὶ ἐπιβλαβῶς καὶ χρόνος καὶ κόπος καὶ χρεῖμα, κρείττονα πάντα, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν μετὰ Ολίψεως, πολλὰ καλλιτέρας τύχης.»

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

[Τὸ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος ἀπευθυνθὲν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' γράμμα διὰ τὴν εἰς χυδαίαν γλῶσσαν μετάφρασιν τοῦ ἐκ Λίβερπουλ τῆς Ἀγγλίας κ. Πάλλη ἔχει ὡς ἑξῆς :]

«Πανιερώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κύριε Προκόπτε καὶ λοιποὶ Πανιερώτατοι Σύμβουλοι, τὴν φθίνον ἡμῖν σεβασμίαν ἱμῶν Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Αἱ τῶν ἁγιοτάτων ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας ἀνακοινώσεις περὶ τῶν συμπιπτόντων ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῶν προνοίας τινὸς ἐπιδεομένων, σήμερον ἄπτόν καὶ στοιχεῖον ἀπαραίτητον τοῦ τῆς ἐνότητος ἀρρήκτου δεσμοῦ ἀπαρτίζουσαι, εἰς ἀγαθὸν πάντοτε τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος σκοποῦσι καὶ τελεσφόρως συμβάλλονται.

Ἐπὶ ταύτῃ τῇ βάσει τῆς θεοδιδάχτου ἀμοιβαίας ἀδελφικῆς ἀγάπης ἱστάμενοι, χαρὰν μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχομεν ὁρῶντες τὴν ὑπὸ τῆς ἁγιοτάτης ἀδελφικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στερωθὲς προσκειμένης τοῖς πατροπαράδοτοις θεσμοῖς καὶ ταῖς ἱεραῖς παραδόσει, λαμβανομένην ἐνθὺμ ζήλῳ μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ τῆς ὁρησκευτικῆς διαπλάσεως τῶν πιστῶν, λύπην δ' ἀνιστὰν δόκεις ἂν τι αὐτῇ ἀναθεωρούμενον ἱερὸν ἔργον βλέπωμεν διαταραττόμενον ὑπ' ἀνθρώπων αὐτοκλήτως εἰς τὰ τῇ ἐκκλησίᾳ προσιδιάζοντα παρεισφυσήτων καὶ ἐγχειρήματα ἀποτολμώντων ὁρησκευτικῶς τε ἀδόκιμα καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἐπίμμεπτα καὶ κατάκριτα ἐπὶ ὁρησκευτικῇ καὶ ἠθικῇ βλάβῃ τῶν πιστῶν.

Ταῦτα ἐκρίθη ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πάντως δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἀδελφῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἡ ἐναγχος ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ εἰς φῶς προκύψασα μετάφρασις τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων εἰς τὸ ἀπειροκάλως ὑπὸ τινων δημιουργούμενον καινοφανὲς χυδαῖον γλωσσικὸν σύστημα, ὅπερ οὐ μόνον ἀπρόσφορόν ἐστιν εἰς ἑρμηνείαν τῶν θείων εὐαγγελικῶν ρημάτων καὶ νοημάτων, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτον, ὅστε ψυχικῆς βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόξενον γίνεσθαι, καὶ ψυχρότητα μὲν περὶ τὴν πίστιν, ἀδιαφορίαν δὲ περὶ τὰ ὁρησκευτικὰ δυνάμενον ἐμπνεῦσαι τῷ ἀναγινώσκοντι ἀπλουστέρω χριστιανῷ, ὅτε τῆς ἐν τοιαύτῃ χυδαίοντι καὶ ἀνοικίῳ ὁρῇ καὶ λέξει μεταφράσεως ἀμαυρώσεως τὸ κάλλος καὶ καταρριπτέως τὸ οὐράνιον ὄψος τοῦ θεοπνεύστου κειμένου ἐν τῷ πνεύματι τῶν χριστιανῶν.

Ἐντεῦθεν τοίνυν προεικάζοντες τὴν εὐλογον παρὰ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ τῶν περὶ Αὐτὴν Πανιερωτάτων Συνέδρων ἀποδοκιμασίαν τῶν τοιούτων ἐκτρώπων καὶ ἐπιβλαβῶν τῷ χριστιανικῷ πληρώματι δημοσιευμάτων,

τῶν, κοινωνοὺς ἡμᾶς ποιούμεθα καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀμα δὲ καὶ τῆς πεποιθήσεως ἡμῶν, ὅτι ἡ Ἀγιοτάτη ἐν Ἑλλάδι Σύνοδος ἐπικαίρως χρωμένη τοῖς προνομίοις καὶ δικαιώμασι τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Τόμου τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς Νόμου κεχόρηγημένοις, δι' ὧν δικαιούται ἐπαγρυπνεῖν εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν εἰς χρῆσιν τῆς νεολαίας καὶ τοῦ Κλήρου, εἴτε ἔξωθεν τοῦ Βασιλείου εἰσαγομένων εἴτε ἐν Ἑλλάδι δημοσιευομένων καὶ ἐπιληψίμων ὄντων, πρὸς ἑσέταις, οἷς ἂν ἐγκρίνῃ μέτροις, εἰς ἀπαγόρευσιν τῶν τοιούτων, ὧν ἡ κυκλοφορία οὐ μόνον ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ Θεοστηρίτου Βασιλείου, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτοῦ καὶ πανταχοῦ, ὅπου λαλεῖται ἡ γλῶσσα ἡμῶν, ἐπεκτεινόμενη, κοινὴν συνεπάγεται τὴν θλάβην καὶ κοινὴν ἄρα προκαλεῖ τὴν πρόνοιαν πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ζιζανίων ἀπὸ τοῦ ἁγροῦ τοῦ Κυρίου.

Ἐν τέλει δέ, εὐέλπιδες ὄντες περὶ τῆς τελείας ὁμοφρονίας τῆς Ἑμῶν περισπουδάζουσα ἀγάπης ἐν τῇ ἀδελφικῇ ταύτῃ ἀνακοινῶντες τῆς ἡμετέρας διαγνώμης, μετὰ ἐγχαρίδιον πόθου καὶ ἐν φιλήματι ἁγίῳ τὴν Ἑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν ἁγίους Συνέδρους περὶ πτυσσόμεθα καὶ διατελοῦμεν.

1901' Ὀκτωβρίου 8.

Τῆς Ἑμετέρας περιποθέτου Σεβασμιότη. καὶ Πανιερότητος Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ εὐρισκόμεθα εἰς ἐποχὴν παρεξηγήσεων, δηλώνομεν, ὅτι μετὰ τοῦ κ. Ἀθαν. Δ. Πάλλη, τοῦ ἀρθρογράφου ἐν τῇ «Ἀναπλάσει», καὶ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Ἀλεξάνδρου Πάλλη, τοῦ μεταφράσαντος τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν ὑπάρχει τίποτε κοινόν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Οἱ καθυστεροῦντες ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν Χρυσοστομικῶν παρακαλοῦνται νὰ ἐυδίσωσι τὸ ταχύτερον τὰ ὀφειλόμενα, ὅπως δυνηθῶμεν ν' αὐξήσωμεν τὰ τυπογραφικὰ φύλλα ἐκάστου τεύχους ἀπὸ 7 εἰς 8 καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ἐκδόσιν τῶν τευχῶν ἀνὰ πᾶν εἰκοσαήμερον. Μὲ τὴν αὐξήσιν δὲ τῶν τυπογραφικῶν φύλλων ἐκάστου τεύχους, καὶ τὴν παράλειψιν τῶν λεγομένων *ρόθων*, καὶ ἐκείνων ἐκ τῶν ἀμφιβάτων, ἅτινα φαίνονται ἡμῖν νόθα, τὸ ὅλον ἔργον μὲ πρωτότυπον καὶ παράφρασιν ὀλίγον θὰ ὑπερβῇ τὸ ἐν ἀρχῇ προὑπολογισθὲν τίμημα μόνον διὰ τὴν παράφρασιν. Καθ' ὅς δὲ ἔχομεν βεβαίως εἰδήσεις, ἡ ὑπὸ ἄλλων σχεδιασθεῖσα ἐκδοσις μόνον τοῦ πρωτοτύπου Κειμένου τῶν Χρυσοστομικῶν ἐναντιάγην· ὥστε ἡμεῖς οἱ ἱδιοὶ θὰ ἐκδώσωμεν καὶ τοὺς δύο πρώτους τόμους τοῦ Πρωτοτύπου.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΘΕΑ

86—Ὀδὸς Ἀδριανοῦ—86